

Среднощен експеримент

Това се случило през една тъмна нощ преди почти петстотин години. Няколко нито луна, нито дори една-едничка звезда, които да осветяват пътя на момчето и майстора, докато двамата вървели през гората.

Момчето зъзнало и стискало здраво ремъка на една торба, праметната през рамото му.

Най-после двамата стигнали до една поляна. В средата ѝ се издигала скала с човешки бой. В подножието на скалата се виждала неволяма гупка.

- Спри! - казал майсторът, клекнал до скалата и осветил гупката с факла. - Изглежда достатъчно дълбока. Ще го направим тук. Подай ми торбата.

Гласът му звучал спокойно, въпреки че се канели да извършат изключително опасен експеримент!

Майсторът развързал торбата и изсипал в гупката някакъв черен прах.

- А сега ми подай връвта! - прошепнал той и момчето му я подало с треперещи пръсти.

Мъжът втъкнал единия край дълбоко в скалата, размотал връвта през поляната дотам, където започвали дърветата. После се скрил зад ствола на един дебел дъб и гръпнал момчето при себе си.

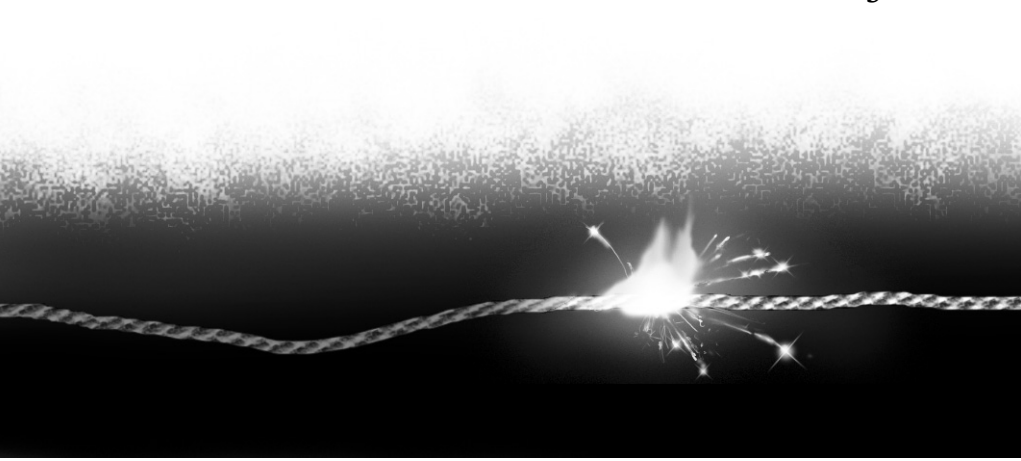
Момчето усетило как въпреки вечерния хлад го облива пот. Дърветата наоколо сякаш се приближавали към тях, а откъм града се дочувал глух камбанен звън.

- Да започваме! - прошепнал майсторът и доближил факлата до края на връвта.

Пламъците едва докоснали връвта и към скалата се стрелнала огнена точица, която изчезнала в дупката.

Първо се чуло пращане, а след това оглушителен трясък разцепил тишината и отекнал като гръмотевичен тътен. Поляната се изпълнила с гъст дим и очите на момчето се насълзили.

От небето заваляли каменни късове. Един

от тях се забил точно до тях.

- Внимавай! - извикал майсторът. - Сложи ръце върху главата си!

Когато димът се разсеял, от огромната скала нямало и помен. Експлозията я унищожила напълно. Наоколо се търкаляли каменни късове.

Ужасено, момчето се опитвало да си поеме дъх. Ама че дяволска работа!

- Успяхме! - прошепнал доволно майсторът. - Това надмина и най-смелите ми очаквания.

Момчето се престашило да зададе въпроса, който го мъчел от няколко дни:

- Майсторе, няма ли да кажете най-последно какъв е този прах?

Майсторът не отговорил, явно се колебаел, но накрая казал:

- Е, добре. И без това скоро ще разбереш. Добре знаеш, че градът ни има врагове. И че те съвсем открито ни заплашват. Градската стена е здрава, но има едно слабо място...

- Мостът при южната порта!

Майсторът кимнал мрачно.

- Ако някой иска да превземе града, трябва да мине по този мост. Така че организацията реши там да бъде изграден предпазен механизъм.

Момчето зяпнало, като разбрало какво има предвид майсторът.

- Значи, ако бъдем нападнати, ще взривиме моста с този прах, така ли? - ахнало то.

- Разбира се, първо ще се опитаме да прогоним врага с всички други възможни средства. Но ако не успеем...

- За бога... какво ще стане в такъв случай с нашите войници? Те също могат да се окажат там, защитавайки моста? - извикало момчето.

Майсторът въздъхнал дълбоко и прошепнал:

- Чувал ли си тази стара поговорка „Последната отбранителна линия е собственият ти живот.“?

Момчето имало чувството, че са го полели със студена вода.

Големите очаквания

Малкото градче Витерщайн със сигурност не беше от интересните места по света. А и с течение на времето сякаш ставаше все по-скучно и по-скучно. Или поне така мислеше единайсетгодишният Яго. В неговите очи градчето бе заспало, да не кажем – направо умряло.

Тази майска събота обаче всичко щеше да е различно. Защото се провеждаше Спектакулумът – фестивалът със средновековни възстановки.

Яго прекрачи външната врата със скейтборда под мишница. В мислите си той вече бе на фестивала. Бе прочел върху плакатите за рицарски двубои, което звучеше многообещаващо.

Вече си представяше с най-малки подробности как след изтощителен двубой с противник го събаря от седлото с добре премерен удар на копието.

Хм! Каква ли ще е наградата? Само да не е някоя скучна купа!, помисли си той. По-добре десет билета за някое увеселително влакче – би било прекрасно!

Момчето скочи върху скейтборда в най-прекрасно настроение и изфуча напред. Топлият пролетен ветрец развяваше тъмнокаестенявите му плитку раста.

Обзето от радост, момчето се спусна от малкия хълм, на който живееха с баща му, и пое по протежение на старата градска стена към южната порта – там се намираше мостът „Юлиус“, от който щеше да започне шоуто.

С приближаването си към целта срещаше все повече костюмирани хора по улиците. По всичко изглеждаше, че празничното настроение беше обхванало цялото градче. След няколко завоя портата се показва пред очите му. Над нея се извисяваше стражева кула с яки зъбери.

– Яго! – викна му едно русо момче от тълпата.

Трябваше му секунда, за да разпознае приятеля си Фил. Фил носеше монашеско расо и в него изглеждаше още по-кльоцав.

В този момент момчето до Фил извърна глава: това бе Каролине, но всички ѝ казваха Крес заради яркозелените кичури в косата ѝ.

Бе облечена като Робин Худ.

Тримата се бяха уговорили да се срещнат при портата. Е, не бяха се разбирали Фил и Крес да водят родителите си!

Ама че работа! Не можаха ли да ги оставят вкъщи?, помисли си мрачно Яго. Току-виж ни развалили цялото удоволствие...

Баща му отново бе в командировка. Кое-то си бе повече от добре, смяташе Яго.

Спря пред приятелите си, а Крес огледа изпитателно фланелката му и смръщи вежди.

- Какво? - нервно я погледна той. - Пак ли съм се изцапал?

- Не, но защо не си с костюм?

- Ами да, нали е средновековен фестивал - присъедини се и Фил.

Яго махна с ръка.

- Не си падам по костюмирането.

- Можеше да измислиш нещо все пак - вметна разочаровано Крес.

- О, престани! Нали все пак оставих телефона си вкъщи - и за доказателство той обърна джобовете на панталоните си. - Както се разбрахме.

- Има си хас някой да се появи с телефон на средновековен празник! - намеси се в разговора бащата на Фил, облечен като селянин и с огромна вила в ръка. - Е, хайде, да тръгваме!

Докаато възрастните плащаха на служителя входния билет (родителите на Фил плащаха за Яго), Крес подгуши въздуха.

Тест:*

По време на фестивала във Витерцайн отново оживява Средновековието. Кои исторически период наричаме Средновековие?

- а) I-X в.
- б) V-XVI в.
- в) IX-XIX в.

- Как само мирише! - възкликна тя. - На канела, печено месо и... конски фъшкии.

- Ами музиката! - намеси се и Фил. - Чуйте: гайди, лютня и рогове!

На входа сложиха на всички по един печат на ръката - приличаше на рицарски щит. Влязоха и Яго запря с цяло гърло:

- Започва се! Започва се!

И през ум не му минаваше какви ужасии го очакват...

*Решенията на всички картинни загадки и познавателни въпроси са на стр. 110. Отговорите на въпросите във „Време за размисъл“ ще научите в хода на историята.